

9. szám.
Augst. 27-én 1864.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. **6** frt., 6 óra jan.—jun. **3** frt., és 3 óra
jan.—mart. **1** frt **50** kr. — Előfizethetni milder postahivatalnál és könyvárúsnál. —
Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám

XV. kötet.

Hé Lambert!

Párizs város a milyen nagy
Olyan hosszan és szélesen
Kialtozza minden ember:
Ifjak, öregek és hölgyek,
Nemzetőrök és rongyszedők,
Halkufárnók és hercegek,
Még a császári palota
Órei is egymás között,
„Hé Lambert!”

Máskor az ünnepelet napon
Zengett a széles Mars mező
A vive Lempereur kiáltástol.
Most a salvék ropogását
Feldörgi e furcsa jelszó,
A rakéták pattogását
Ez kíséri, s csendes éjjel
Nem hagyja aludni Páris,
„Hé Lambert!”

„Ó” hallgatja kastélyában
Hallja nappal, hallja éjjel, —
Még tán álmában is hallja
Azt a jelszót, azt a nevet
S gondolkozik mélyen rajta,

Mit jelent az? Mért idézik?
Pedig hát e szegény Lambert
Csak egy jámbor nemzetőr volt,
Ki lemaradt a vasútról
S jelszóvá lett a kiáltás
„Hé Lambert!”

S a „hé Lambert” tovább terjed;
Mondja London, Koppenhága,
Varsóban már csak sohajtják,
Rómában dalolni kezdik,
Dörgi Algir, s Mexicóbul
Hangját erre hordja a szél.
„Hé Lambert.”

Tizenhárom szabad szónok
Fogságra van elítélve
Paragrafus szerint, a mely
Tilt húsz embert összejönni.
Hallgat a tribüne s a sajtó.
Nincs kritikus, nincs ellenzék
Csak egy szó van, a mi hangzik,
S mely ő neki szerez gondot.
„Hé Lambert!”

A velencei éj Budán.

Egy loyális és egy malcontentus referens által előadva.

A malcontentus referens.

(A politikus csizmadia.)

No már csak sok restellatziót megértem; azt is láttam már, hogyan sütöttek egyszer ökröt, tűz nélkül és ökör nélkül? ott voltam Zrinyi Miklós Szigetrárból való kirontásánál is, mikor annak a burkusnak, a ki Zrinyi akart lenni, úgy csapta egy péklegény a cilinderét a fejébe, hogy az még annyit se látott a saját fájerverkéből, mint mi, a kik czindhelezlivel kerestük, hogy hol van a tüzijáték? Láttam azt a francziát is, a ki mint holdbeli vadember nyersen ette a roszprádlit. — Voltam a színészlakomán is a Nro 27-ben, a hol mindent lehetett kapni, csak színészt és lakomát nem; — de még olyan nagyon nem kömjörögtem sehoh, hogy ereszszenek haza, mint ezen a velencei sötét éjszakán.

Hiszen csak legalább ki lett volna téve a felhíváson, hogy a fehérvármegyei Velence van érte, akkor nem volna ellene semmi szavam; de hát én azt hittem, hogy azt a Velencét látom ott, a hol az emberek csónakon fiakkereznek. Az volt írva, hogy a kiszállási hely olyan fényes lesz, mint a Szent Márk-tér.

Dehogy volt fényes! Nem szent Márk tér volt az, hanem Bis Márk tér.

Az igaz, hogy Velenczében is nagyon szűk lehet a száraz föld; hanem a császárfürdőben még ennél is szűkebb. A bejáratnál mindig ár odaszorított a publicum a falhoz, s onnan semmi úton nem bírtam tovább hatolni. Egy természetes mészáros legény volt a szomszédom, ki egy negyedóra hosszát a tyukszememen állt a sarkával, melyet is nem bírtam alóla kiszabadítani. Végre megszólítottam: „hallja! soká fog ez tartani?” ő nagy megnyugvással válaszolt: „éj fél után egy óráig.” Végre megalkudtam vele öt garasban, hogy szálljon le a lábamról s vegyen föl a hátára, vigyen el valami kevésbé emberlakta helyre.

E szövetséges segélyével végre sikerült valami kis szigetet bevenni, s hármias ostrom után elfoglalni egy asztalt, melyet egy úttal széknak is használhattunk, ráülés végett.

De, megkövetem, a pesti józsefvárosi követválasztáskor nem rekedtem én úgy el, mint ez út-

A loyális referens.

(Tallérosy Zebulon.)

Tekintedezs barátom uram!

Praemitalok, hogy in nekem a sok kipen ragalmazott velencei iczaka csaszarfürdőben minden tekintetben teczisemet megnyerte, a mi nek van kit tuczat oka.

1. ok. Mivel, hogy kaptam rea frajbilitet. a ki nekem nem kerülte semibe.

2. Vilagitas, minek lete volna olyankor, mikor hold ugy izs vilagitota; nemzetgazdasagi szempontbul helybehagyok.

3. Helyes intizkedis volt rendezöktül, hogy nem volt hova leülnyi, legalabb kintelen volt minden ember tanczolnyi, ergo: jól mulata magat.

4. Igen szip csendes idő volt, is ez rendezők merituma.

5. Velencziben ipen olyan rosz bort isznak, mi.t ot, tehat meg van ethnographiai hüsig.

6. Velencziben is mondanak: „nessuno,” mint a mikor ember kereste kelnert.

7. Velencziben is mondanak: „niente,” mint it, mikor kelnertül kirdenek, mi van enyi valo?

8. A ki tolakodasban szip aszony meli jutot, az csak ugyan jo helyet talalta maganak.

9. Nagyon jo volt, hogy Luftbalont nem eresztetek, mert ember nyaka megfajdult volna utana nizegetnyi.

10. Nagy ladik-lofuttatas nem volt, az izs igen helybenhagyom, mert ladikozas veszedelmes, ha csak nem a szaraz földön.

11. A Fajerwerket pedig ipen elengedek; anyi sok könnyen lobbano aszonyszemily soka-saga miat.

12. Itelek ritkasagat dicsiri dietetikai ova-tosag.

13. A ki szent Markat nem lata; lathata helyete pinzszedő markat; s az is csak olyan.

tal, a még sikerült kívánnom, hogy egy hajótörött kellert odasodorjon a hullám, a kinek tudtára adhassam, hogy itt ezen a pusztaságon egy elhagyott Robinzon éhezik, s nem bánja, akármit hoznak neki, csak rágni való legyen.

No iszen rágni volt mit rajta! azt mondhatom. Kaptam nagy sokára egy darab rostélyost, meg egy adag szívós saláta félélt hozzá.

„Hallja maga barátom, mondék neki, ha most még ehhez a rostélyoshoz és salátához egy portzió dratvát is hozna; én ebből magának olyan kordován csizmát varnék, hogy egy esztendeig le nem szakadna a lábáról.“

No de hátra van még a java: jön a Syrének éneke, az Adria királynéja, a léghajók, a regatta, a kéjgözös, az ál Blondin, meg a Vezuvius kitörése szívárványrakétákkal.

Mire a partra kijutottam, már a gőzös elment, csak egy tized része fért rá a publicumnak, a syrének persze hogy énekeltek, hanem ezek csak a kan syrének voltak, a kik arra rendeltettek a természettől, — hogy az utasokat, kiket a nőstény syrének az örvény felé csalogatnak, az örvénytől megint elijeszgették; a léghajók annyira léghajók voltak, hogy semmi sem látszott belőlük, csak a levegő, a csónakverseny a népszínházi pályaművek vizére jutott, az ál Blondin annyira incognito ment át a Dunán a Margit szigetre 90 ölnyi magasságban, hogy még csakkötél sem volt neki kifeszítve sehoh, s Adria királynéjának bizonyosan nem engedte meg a minisztériuma, hogy ilyen időben kiinduljon a flottájával. A mi pedig a tüzijátékot illeti, abból a sötétség miatt semmit se lehetett látni.

Most aztán a rendezők azzal ütik el a dolgot, hogy mindezek Mayerre voltak rábízva; az szedte rá a publicumot. Minthogy pedig Majer nevű ember, (egy angol kiszámította) 1 millió 500 ezer van a világon, tehát egyre egyre kevés jut a feleslésségből.

De hát utoljára is magam vagyok a hibás, — hogy minek mentem oda.

A d o m á k.

— Egy jámbor keresztény ember minden végrehajtott dolognál ezt szokta volt mondani: hála isten ezen is átestünk! — Egyszer meggyült a baja hitelezőjével; mert fizetni nem tudván, az minden vagyonából kivetkeztette. Vége levén a kellemetlen végrehajtásnak, föl sóhajt a mi jó barátunk: hála isten, ezen is átestünk! —

14. Syrineket jó volt nem halanyi, míg el-esabithatak volna valamelyikünket.

15. Hogy Blondin nem sitalta kötilen, azt csak helyesen törtint, míg leeshete volna valami küre, s bele fuladhata volna, vagy plane a Dunaba, s kitörhete volna a labat.

16. Hogy Adrianak királynija nem gyüt elő, az csak természetes, minek utana, hogy niucsen is neki.

17. Mentsigit talalya üdvös vallalat jótikony czilozásban.

18. Az izs igen jó, hogy közönsiget hoza kel szoktatnyi, hogy a hova hinak, hat menyen.

19. Is, hogy a mit kap, azal legyen megelgedve.

20. Legalab egy darab ideig nem kivanya senki „velencei kirdist“ szönyegre hozvalatnyi.

21. Az izs finomul volt kigondolva, hogy kel azt a levis publikumot, a ki minden boldinsag után úgy törí magadat, — a maga paroxismusabul homaeopathice kigyogyitanyi. Legalab most mar töb Blondin nem kel neki.

22. Pinz izs ide ben marad magyar embe-reknil, nem megy külföldre.

23. Asztan, a kik a gőzhajora felfirtek, azok jól mulatak, a töbiek helete is mulatak.

24. Is vigtíre mindennek Mayer volt az okaja. Tesik Mayer elövenyi!

Is mig egyet raadasnak:

Nekem igen nagyon meg voltam eligedve velencei iczakaval csaszarfürdőben, mivel hogy

25. — In magam nem voltam otan, hanem vacsoraltam othon, aztan lefekütem szípen.

Alazatos szolgálja

Tallerossy von Zebulon.

— Hajdunak kínálkozott egy obsitos. Kérí az ispán; tud-e kend írni? Igen is! Na írjon kend, itt a penna, tinta és papiros. Az obsitos marokra veszi a pennát, és össze-vissza karczolja a papirost. Na mond az ispány: olvassa kend el mit irt! Uram olvasni nem tanultam! Felel az obsitos elfogulatlanul.

Az új trójai háború.

(Hős költemény az újabb időkbiül.)

Nagysád! szép múzsám! Bátorkodnám, ha szerencsém
 Lenne ma nagysádhoz; egy dalt négy kézre a lanton.
 Éposz lenne, ha elsülhetne. A tárgy igazán jó.
 Hexameterben azért kezdém, mert Virgil is így tett,
 S nékem minden, a mi Virgil, volt s lesz a riválom.

Hát az eset nagy sor: Sprinxfalviak régi viszálya
 Krixfalu népével. Legelön ők vesztenek össze.

Szomszédok voltak s veszekedtek rég a határon.
 Ebből sok baj lett; csősz megdöngötte az egyik;
 Tulkokat elhajtotta a más; gyerekek pofozódtak,
 Egymás almáját kertekből szélre lopták;
 Söt hetivásáron amazon nép összekerülve,
 Éles nyelvekkel keserűen folytata harcot.
 És a kapott szitkot hazahordá ad referendum.

Im, de minő képet látunk? Most száll le az éjjel.

Az új trójai háború.

Sprinxfalu férfiai kerekednek szürnyü haraggal
Vágó szerszámok kezeikben : Krixfalu reszkess !
Irtó harc lesz ma ! Köszörlvék zord vasaik mind

(Közbeszólás)

Múza siess ! gyorsan kikopunk ám a papirosbul !
Nyolcz sorban végezz ! Több nem fér képek alá ; héj !

(folytatás)

Másnap hajnalban Krixfalva találta csodálva
Éjjel kinn legelő lovait csúful lemetélve ,
Fark és fül nélkül. Ez volt amaz éjeli bosszú !
Sprinxfalu hősei meg hazatértek nagy diadallal
S ellenségi csikók harcban elvett lobogóit
Méltó hűhóval mutogatják dédunokáknak.

K-s M-n.

Özvegy férfiak.

J. Esztertől.

(Folytatás.)

Itt közben el kell mondanom, hogy az a harmadik Sebes Lajos ötéves orvos növendék volt, Tercsike jövendőbeli férje, Tarék szomszédjában lakó jó módu molnár fia. A szülék a gyermekeket egymásnak szánták. — A gyerekek szerették egymást — a fiúnak orvosi pályára volt kedve, ha soká végez is, Tercsike vár rá. Kiadott a leány minden kéréjén — pedig volt elég, mióta az öreg Döme tizezer forint hagyományának híre futott. Lilike mikor Pesten volt, bútorokat vásáolni megkínálták, úgy kéz alatt — ő legalább azt mondta Tercsikének — tizenkét személyre való ezüst evő készülettel; ő neki magának nem kell, de a mint meglátta, hogy S. T. betükkel van jelelve, eszébe jutott jó lesz Sebes Tercsinek. Igen olcsóért adták, erősítette a kedves nő, aztán még ki is tisztogatták, mind olyan mint az új, kétkedni nem volt szabad. — Fehérneműt is készített magának Lilike — aztán ment Tercsikéhez nagy panaszszal, hogy neki mily hosszú ingeket vartak! még elesnék bennök, fölvarni meg nem lehet, levágni meg kár volna. Ezek a rekklik, kantusok meg mind olyan szabásnak a miket ő éppen nem szeret.

Ne tégy vele oly nagy kerülőt édes Lilikém! mond ki egyenesen, hogy engem uri módon akarsz kiházásítani, szolt Tercsike — elfogadom tőled, mert jó szived úgy se tud már addig nyugodni, míg engem mindennel bőven el nem látsz. Azt az egész szoba bútorzatot is a miket ide küldtél, hogy annak már nálatok nincs helye, mert te az öreg ur bútorait is mind meg akard tartani, — tudom én, hogy te ezt az én számomra vetted Pesten. De ez még mind nagyon rá ér — mikor végez még Lajos!

Az is meg lesz már nem soká, biztatta Natali Ter, csikét. Látod én nagy dáma készülök lenni, egyik mulatságból ki a másikba, olyankor aztán nem ér rá az ember másra gondolni, csak a maga piperéjére.

Mikor éjjel Tarné asszonyt az orvosért járó cseléd az ablakon át Lilike roszul létéről tudósította, ruháit rögtön magára kapta, zörgetett az éppen szüleinél látogatába levő Lajoshoz, öltözzék szaporán, menjen vele Dömékhez. Nem tudom, kit hittak orvosnak Lilikehez, csak ne az öregget hitták volna, szolt Tercsihez anyja, igen lassu a már mindennel, azért hívom magammal Lajost, ha ne talán gyors segélyre lenne szükség. Az a bohó jó Lili éppen tegnapi, hogy nála ozsonnázunk a kertben, kötekedett Lajossal, hogy alig várja, hogy őt gyógyítsa, ő már most se bizná betegét másra — ha volna — de hála isten nincs.

Tarné és Sebes elébb érkeztek a beteghez, mint az öreg orvos — Matyi csakugyan azt hívatta. —

— Résztvből e? vagy valóban nagy bajt látva Lajos, szinte megdöbben a beteg állapotán, addig is míg a rendes orvos megérkezik. Küldött rögtön pióczáért, a mikkel aztán az öreg orvos szinte kinevette: minek volna még ide piócza? teszünk mustár tapaszt, s elég.

A következőzés nem igazolta az öreg véleményét. Reggeli nyolcz órakor már minden feltalálható

orvos Dömékéknél tanácskozott a betegség felett. Siker nélkül.

A föld szegényebb lett egy anygallal.

A sirbolt kultsát a mit az öreg apa eltakarítására után oly hiedelemmel tettek el, hogy arra hosszú évek mulva lesz majd csak szükség, elő kellett venni, hogy megnyissák a korán elhunytak. Pünkösöd napján eltemették a világi boldogságra és hoszu életre érdekes nőt.

Döme Mátvás fájalmát leírni nem lehet, vigasztalni se próbálta senki, hadd sirjon, jajgasson, igaz oka van rá.

A sirboltra ott a temetőben egy díszes kápolnát építetett, elment minden nap kedves halottjához, le ment a sirboltra, ott sirt, zokogott, imádkozott órákig. Nem gondolt semmivel, még a gyönyörűen fejlődő kis Miklóst is kedves Natáliája képmását kerülte.

Eltelt egy év, Tarné asszony felkereste Matyit. Kedves komám uram, oly nagy a vesztesége, hogy idáig nem bírtam magam se megszólítani, hadd forja ki magát a fájdalom! de már most azt mondom, elégelje meg, a kedves elköltözött is azt mondaná, sőt annak idáig is fáj, ha azt látja, hogy szeretett Matyija ily búba merült, menjen emberek közé — élönek élő barátja, foglalkozék valamivel. Az az isten a ki a bánatot ránk mérte, nyujt vigasztalást is, de magunknak is kell azt keresnünk. Édes öcsém, még nem vagy harmincz éves, ha olyan szép kort enged isten érned, mint boldogult öreg apádnak, hát ötven esztendeig mindig így akarsz lenni! Nem mondom, hogy most már, de még meg is kell házasodnod, egy félszázadig magadba csak nem lehetsz.

Szegény Matyi csak hagyta beszélni komasszonyát, hanem mikor a házasságról szolt, akkor megfogta kezét, szemébe nézett azokkal a bánatok, kisírt szemével. Kedves jó néném, ön tudja legjobban, milyen nő volt az, a kit én siratok, szolt keserűségtől fojtott hangon, én megengedem, sőt tudom bizonyossan, hogy vannak szebb, talán jobb és kedvesebb nők, mint az én anygali Natalim volt, de rám nézve nem léteznek, ő volt az egyetlen nekem, én ha nem félszázadig, de ezer esztendeig élnek is, meg nem házasodnám többé. Élek kis fiamnak Natalim gyermekének.

Jól van édes öcsém, de azt a kis eleven gyermeket is elhanyagolod a megholt miatt, most már petyeg mindent, tarcsd magad körül, ártatlan csevegésével az még megtanít mosolyogni, biztatta a jó asszony bánatba merült öcsit.

Matyi szót fogadott, többet foglalkozott fiával és hamar tapasztalta, hogy a gyermek valósággal vigasztaló anygala. Nehány hét mulva elment, a gyermeket is magával vitette Tarnéhoz. Édes jó keresztanyja eljötünk megköszönni a jó tanácsot, szolt Matyi csak nem vidáman.

Hála isten édes öcsém! látod én tapasztalásból szolok. Boldogult férjem halála után nekem is Tercsikém volt a vigasztaló — meg a munka. Te is találj foglalkozást magadnak, mert az megint nem elég ám, hogy csak ezzel a kis ártatlannal bibelődjél, keress magadnak férfihez illő munkát. Majd aztán pár év alatt találsz valakit, a ki valamennyire pótolhatja Natalit.

Csak arról ne szóljon édes néném, tiltakozott Matyi, ki lenne ahoz hasonló nekem!

Olyat ugyan többet nem találsz, magam is azt mondom, a ki a szegénységet úgy tűrné mint az, de arra nincs is szükség, hanem egy téged szerető, veled a kényelmet megosztó, házatad, becsületet fenntartó, szép, jó, hozzád való nőt találsz akar hányat. Az én tanácsom most is az, házasodjál meg tisztességesen, meg lásd, ha megfogadod, lesz idő mikor azt is megköszönöd.

Kit szemlélt hát ki számomra, Komámasszony? úgy veszem észre, van valakije a kit nekem akar ajánlani, szólt ingerülten Matyi.

Nekem ugyan senkim sincs, válaszolt nyugodtan Tarné, épen azért tanácslom, hogy menj valami foglalkozás, valami változatosság után — majd találsz.

Egy másik Natalit? vágott szavába Matyi.

Nem, hanem olyat a ki érdemes lesz, hogy utódja legyen, olyan boldog többé nem lesz, mint voltál, de egyrészt még megszerezheted elvesztett boldogságodnak. Akár mivel bírsz, és ha egy szerető gondos nő házadban nem vár, nem vagy otthon. Kis Miklósnak is anyai gondviselő kell.

Gondját viselem én magam, épen az a vigasztalásom, de aztán meg nem is tudom mért kellene nekem ismét megházasodnom? hányan vannak a kik soha meg nem házasodnak — vitatkozott Matyi.

De aztán azoknak a boldogságán, sőt egész életük folyásán nincs is ám mit irigyelni, azok azért, hogy még meg nem házasodtak, mindig azzal biztatják magokat, hogy ők még majd ezután házasodnak! ámitják magokat s hagyják mások által is ámitatni, végre aztán tesznek is olyan házasságokat, hogy magok is megcsudálják magokat. — Zúgolódott a nenne a világ szokása ellen.

Én már voltam igen boldog! szólt sóhajtván Matyi, az nekem elég egy életre. Isten áldja meg kedves néném! tudom, hogy bánatombani részvétből igyekszik engem attól elvonni — hagyja meg, szent nekem az a fájdalom.

Mikor aztán elment, a nenne még egy darabig dohogott magában. Szegény boldogtalan gazdag te, tudom én mit beszélek. Ha most megházasodnék, kapna jó tisztességes feleséget, öregségére is lenne ápolója, házfenntartója. De milyen gazdasszonyok készülnek hozzá! a ki most nála van is milyen! csupa cselszövő állatok népe, majd azok behállozzák. Hogy hizelegnek a kis gyermeknek, csak hogy az apjához közelebb juthassanak. Szegény Lili én azt hiszem, ha akkor mikor rosszul lett, az az öreg doktor a lábát törte volna — már kevesebbet nem is kívánhatok neki — Lajos rá rakta volna a pióczákat, most is élne — milyen boldog volna szegény Matyi.

Pedig még volt a keserűség poharában számára; kis Miklóssa megbetegedett. Ezt már nem bizza kis városi orvosra, felpakolt vitte Bécsbe, felkereste a leg-híresebb orvosokat, azoknak fizetett előre, és ígért a meggyógyulás utánra ezeket. El is követtek minden lehetőt. A zajos vendéglőből egy csendesebb utcában magánháznál ajánlottak szállást, mert a kis beteget

naponként látni kellett néhány hétig az orvosoknak. Néha úgy látszott, javul a kis szenvedő, akkor örömben még pár nap maradt Mátyás, a gyermek ismét rosszabbul lett. Ez így ment majd egy évig. Minden hosszas betegségnek halál a vége.

A boldogtalan Döme Mátyás koporsóba zárva vitte haza kis Miklóssát anyjához a sírboltba.

Ki merte volna most vigasztalni?

Maga ment nénjéhez testben, lélekben megtörve. Kedves jó néném szólt tompa hangon, most tanácsoljon mit tegyek? sóztfogadok mint kis gyermek, bár lett volna Miklósomnak az elmúlt évben anyja, ha mostoha is. Vagy lett volna már itthon Lajos, hogy arra bízhattam volna. De nem volt, s nekem abba a Bécsbe kellett mennem. Csak házasságot ne ajánljon, arról szó sem lehet, én nem akarok többé senkit kísérni a sírboltba, pedig a kit én szeretek, azt nekem el kell idő nap előtt temetnem. Egy év előtt talán jó lett volna az a tanács, hogy vegyek magamhoz illő nőt. Nem fogadtam meg, már késő — most már egészen magam vagyok.

Az ur adta, az ur vette el is! szólt érzékenyen a nenne, majd minket is magához szólít. Most ismét a munkát ajánlom, foglalkozzék valamivel, egy uttal kérem is szóljon ismerőseivel, akár a Megye, akár a Város előljáróival, nevezzék ki Sebes Lajost — most már haza került mint okleveles orvos — tiszteletbeli orvosnak, hadd legyen tennivalója, nem rest ember, érti is magát, azért szeretném — de óhajtja maga is a kinevezést. Ha az isten másképp nem rendelte, Tercsikét a jövő héten viszi haza. Egész csendben fog megtörténni a menyegző.

Megye gyűlés csak pár hét múlva lett, azt nem várta Mátyás, hát ha addig ő is meghal, s Tarné nénje kérését nem teljesítheti. El ment a városi előljárókhöz, azok rögtön elküldték Sebes Lajosnak tiszteletbeli orvosá lett kineveztetését, a mint Döme urnak kívánatát megértették, örültek, hogy valamiben kedvét teheték. Felkérték egyéb ügyekben is részvétre, és ő nénje tanácsát követve foglalkozott a közügyekkel, és mivel tanácsát mindig pénzzel is tudta ajánlani, sok jó intézménynek lett létre hozója.

(Vége követk.)

Furesa kérdés.

Mi az a jó, a miből ha az ember egyet vesz magának megáldják, megszentelik; ha pedig kettőt vesz belőle egyszerre; bíró elé állítják, tömlöczbe csukják.

„Egyszer V

Műfordítás.

Der Kalbabach ist aus dem Bette gestiegen, und hat den israelitischen Friedhof verheert.

„Kaulbach, a híres festő, már elhagyta az ágyat, hogy az izraelita béke-udvart megnépesítse.“

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

OKÁCIUM. Legelőben jellemezték állapotukat a sáhról kéj unazások és városi népmenők. Az emberek nem tudnak odahaza mulatni, s hogy valakinek jó kedve legyen: előbb egy komiténnek kell alakulni, mely nyomatott felhívásban rábeszélje a többi.

— — Egy Pestre utazott héber kereskedő a vasúton kényelembe kívánta tenni magát, s teljesen nekivetkőzött, mintha otthon lett volna, úgy hajtá fejét álomra. Mikor aztán Pesten megállt a vonat, bámulva vette észre, hogy csizmái hiányzanak. Azokat valószínűleg valami tréfás együttutazó kihajthatta az ablakon. Kénytelen volt mezitláb menni a fogadóig.

— — Nem eszel őszi baraczkot? kérdé egyik alföldi úr a másikat a vendéglőben. — De hogy nem eszem, felelt az, hála Istennek, egy véka tiszta buzáért épen két darab őszi baraczkot kapni.

— — Az idén még olaszországban is olyan savanyú bor fog lenni, hogy a Lacrymae Christit, Lacrymae Renanii-nak fogják elnevezni.

— — Karlsbadban egy orosz grófnő reggelinkint nagyon untatta a sétányon a bajor király ő felségét, ki azt egyszer előhozta, úgy melleleg a czárnak, hogy milyen unalmas aszszonyosság az a grófné. Másnap a delnő már útban volt hazafelé, legfelsőbb parancs következtében. Ilyen büntetése van az uralmasságnak Oroszországban.

— — Egy francia színész Rovenben előadás alatt egyszer csak szerepe közben a pumlikumhoz kezdett el beszélni, mondván: „nézzék uraim és hölgyeim, az igazgató el akar engem bocsátani; én hivatkozom önökre; s ha azt akarják, hogy itt maradjak, adják tudtul azt ő kemének.” (Valjon nálunk nem jön-e divatba ez a neme a suffrage universellenek?).

Egy porosz junker leveléből nagynénjéhez.

Jöttlich! Kivertük a dánust Alsenből, Jütlandból Skagennig elhatoltunk, ott a föld szoros, olyan szoros, hogy az ember az egyik lábával az északi tengerben, másikkal a keleti tengerben fürödhetik. Ezt mi, az ezred főtisztjei és kadettjai mindnyájan megpróbáltuk.

P. S. Uszónadrág volt rajtunk; bátran elolvashatja nagysád ezt a levelet.

Egy érseki pinzemester számadásából.

„Átvettem 600 tele hordót.
Viszsaadtam 600 üres hordót.
A biláncz tökéletes.“

Vigyázz az orthographiára.

Német ember magyar váltót írt, s a kölcsönzött összeget így írta ki betűkkel, „három szász forint.“

Lejárt napján aztán azzal tréfálta meg az adója, hogy három darab saxoniai egy forintost számlált le az asztalára, hogy itt van a három *szász* forint.

Ezúttal az ijedséggel megmenekült.

Bírói vallatás.

Szolgabíró. Hogy nézett ki az a zsvány? volt e szakállá?

Tanu. Igen is, olyan vörös szakállá volt, mint a tens szolgabíró úrnak.

Sz. B. Álacsony volt vagy magas?

T. Olyanforma termetű volt, mint a tens szolgabíró úr.

Sz. B. Nem kancsalított?

T. Egy kicsit kancsal volt biz az, de nem olyan nagyon, mint a tens szolgabíró úr.

Sz. B. Ördög bujjék beléd! ne hasonlítgasd mindig hozzám a zsványodat!

Párbaj előtt.

Kihívó. Nincs egyezkedés! Nem békülünk. Neki egy golyót kell a testébe kapni.

Kihívott. Hát adja ide kérem azt a golyóbist, majd — *lenyelem.*

Kérdés. Miért van az, hogy a rosztól irókbul lesznek a jó kritikuskok.

Felelet. A természet rende szerint. A *rosztól* borból lesz a *jó eczet.*

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Mészáros utca 8. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1864.

(Barátok-tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.